

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/163/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2105205406
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2105205406.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a členov senátu: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Anton Jaček, v právnej veci žalobcu: RNDr. Y. B., nar. XX.X.XXXX, bytom O., O. XXX/X, prechodne Y., G. XXXX/X, zastúpeného advokátkou: JUDr. Anna Líšková, so sídlom Bratislava, Šafárikovo nám. 7, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Pribinova 2, o náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, na odvolanie strán proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 28C/24/2005-681 zo dňa 25.2.2016 - žalobcu v zamietajúcej časti vo veci samej v rozsahu nepriznanej sumy 49.745,23 Eur s príslušenstvom i v časti o náhrade trov konania a žalovaný vo vyhovujúcej časti, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach **potvrdzuje**.

II. Žiadna zo strán **ne má** na náhradu trov odvolacieho konania **právo**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 144.125,22 Eur s príslušenstvom špecifikovaným v prvej výrokovej vete, vo zvyšku žalobu zamietol a vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

2. Vec súd právne posúdil aplikáciou § 251 ods. 1, § 252 ods. 1 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce, § 27 ods. 4 zák. č. 65/1965 Zákonník práce v znení k 15.8.1996, § 65 ods. 1 veta prvá a ods. 3 v znení k 20.8.1998, § 3 ods. 1 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení do 31.8.2011, § 3 ods. 1 v znení od 1.9.2011, § 79 ods. 1, 2 v znení k 16.2.2015, § 154 ods. 1, § 155 ods. 1 zák. č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe, § 54 ods. 1, § 1 ods. 1 písm. a), ods. 2, 3 a 5, § 59, § 16 ods. 1, § 18 ods. 1, § 19 ods. 1 zák. č. 313/2001 Z.z. o verejnej službe, § 16, § 14 ods. 1, § 1 ods. 2 písm. a), § 1 ods. 4, zák. č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme, čl. V, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 veta prvá, § 7 ods. 1 veta prvá zák. č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní, § 1 ods. 1 a 2 zák. č. 222/1996 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy, § 7, § 1, § 2 ods. 1, 3, 4, § 8 ods. 3, 5 a 6 zák. č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch, § 1, § 2, § 3 ods. 4, 5, 9 a 10 zák. č. 254/2007 Z.z. o zrušení krajských úradov, § 1, § 2 ods. 1 a 3, § 8a ods. 2, 3 zák. č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch, § 9 ods. 1, 7 a 9 zák. č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy, § 134 ods. 1, 2, 3, 4 a 10 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení účinnom k 20.12.2004, k 10.3.2005 a k 17.10.2008.

3. Súd prvej inštancie skonštatoval, žalobca sa v konaní domáha náhrady mzdy od 20.12.2004, v súvislosti s právoplatnosťou rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.9.2004 č. k. 11 Co 283/03-199, ktorým súd vyslovil neplatnosť výpovede zo dňa 3.9.1998 (keď nárok na náhradu mzdy do 19.12.2004 je predmetom konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 16C/124/2011) až do skončenia tohto pracovného pomeru dohodou so žalovaným k 31.12.2014.

4. Podľa súdu prvej inštancie v rámci uvedeného obdobia (20.12.2004 -31.12.2014) však nastali ďalšie dve právne skutočnosti, a to okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom zo dňa 16.2.2005, doručené žalobcovi dňa 22.2.2005, vo vzťahu ku ktorému žalobca oznámením z 4.3.2005 doručeným žalovanému dňa 10.3.2005 oznámil zamestnávateľovi, že s ním nesúhlasí a trvá na svojom ďalšom zamestnávaní a ďalšou právnou skutočnosťou je právoplatné rozhodnutie súdu o neplatnosti tohto okamžitého skončenia pracovného pomeru rozsudkom č. k. 28C/24/2005-123 zo dňa 2.10.2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/80/2008-159 zo dňa 8.9.2008, ktoré nadobudli právoplatnosť dňom 17.10.2008.

5. Súd ďalej uzavrel, že odo dňa 20.12.2004, t. j. od právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.9.2004 č. k. 11 Co 283/03-199, ktorým súd vyslovil neplatnosť výpovede zo dňa 3.9.1998, bol žalovaný povinný, vzhľadom na to, že pracovný pomer žalobcu naďalej trval, pridelať mu prácu, pričom pracovný pomer žalobcu u žalovaného sa v zmysle už vyššie uvedeného spravoval ustanoveniami jednak z. č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme a subsidiárne ustanoveniami z. č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce, a to v súlade s ustanovením § 251 ods. 1 z. č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce, v zmysle ktorého ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. aprílom 2002, ak nie je ďalej ustanovené inak; nároky, ktoré z nich vznikli, a právne úkony urobené pred 1. aprílom 2002 sa posudzujú podľa doterajších predpisov. V danom prípade predmetom konania neboli nároky žalobcu na náhradu mzdy, ktoré vznikli pred 1.4.2002, pretože v tomto konaní sa domáha zaplatenia náhrady mzdy splatnej od 20.12.2004, preto na pracovnoprávny vzťah žalobcu, v období, ktoré je predmetom tohto konania t. j. od 20.12.2004 do 31.12.2014 je treba aplikovať „nový“ Zákonník práce z. č. 311/2001 Z. z. (ďalej len Zákonník práce) a nie z. č. 65/1965 Zb., ako sa nesprávne domnieval žalobca. Pokiaľ ide o nároky v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru, tieto sú upravené v ust. § 77 a nasl. Zákonníka práce, pričom ustanovenie § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce v znení účinnom k 16.2.2005 (okamžité skončenie pracovného pomeru), upravuje relevantné následky, ktoré vyvoláva neplatné skončenie pracovného pomeru so zamestnancom v prípade, že zamestnanec zamestnávateľovi oznámi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Za obdobie, v ktorom zamestnávateľ nepridelať zamestnancovi prácu a neumožní mu pracovať, je zamestnávateľ povinný poskytovať zamestnancovi náhradu mzdy. Nárok žalobcu na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru nemožno prisúdiť, kým nie je právoplatným rozhodnutím určené, že právny úkon, ktorým mal byť skončený pracovný pomer, je neplatný. Výšku nároku na náhradu mzdy môže zamestnávateľ minimalizovať dvoma spôsobmi, a to buď čím skôr umožní zamestnancovi pracovať, alebo môže v konaní o nároku na náhradu mzdy požadovať primerané zníženie náhrady mzdy za čas presahujúci (vzhľadom na znenie Zákonníka práce účinného k 16.2.2005) v danom prípade deväť mesiacov, alebo, môže požadovať, aby súd náhradu mzdy za čas presahujúci deväť mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznal. Nárok zamestnávateľa na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy za čas presahujúci - v danom prípade deväť mesiacov, musí zamestnávateľ uplatniť v rámci konania, v ktorom zamestnanec uplatňuje nárok na náhradu mzdy v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru. Za predpokladu, že zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával platí až do rozhodnutia súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru zákonná domnienka, že pracovný pomer sa neskončil a trvá. Ak však zamestnávateľ neumožní zamestnancovi pokračovať v práci ani po právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vznikajú zamestnancovi za dobu od právoplatnosti rozhodnutia súdu nároky na náhradu mzdy podľa § 142 Zákonníka práce, ktorú povinnosť zamestnávateľa na náhradu mzdy nemožno znížiť, prípadne náhradu mzdy nepriznať.

6. Podľa súdu prvej inštancie aplikujúc uvedené právne závery na predmetnú právnu vec, je zrejmé, že po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.9.2004 č. k. 11 Co 283/03-199, o neplatnosti výpovede zo dňa 3.9.1998, sa odstránil stav právnej neistoty medzi účastníkmi konania o tom, či bol pracovný pomer so žalobcom výpoveďou skončený platne a od 20.12.2004 bol zamestnávateľ (v tom čase Krajský úrad v Trnave) povinný pridelať žalobcovi prácu, ich vzájomný vzťah sa znovu začal spravovať pracovnou zmluvou, ustanoveniami Zákonníka práce (z. č. 311/2001 Z.z.) a ustanoveniami zák. č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme. Ak potom zamestnávateľ - žalovaný zamestnancovi od 20.12.2004 prácu nepridelať, bez ohľadu na to, či objektívne mal, alebo nemal túto možnosť, alebo či mohol alebo nemohol túto skutočnosť ovplyvniť, resp. či túto prekážku zamestnávateľ zavinil, alebo nezavinil a došlo k nej objektívne, ide o prekážku v práci na jeho strane podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce s nárokom zamestnanca na náhradu mzdy v

sume jeho priemerného zárobku, a to bez obmedzenia, t. j. bez možnosti súdu limitovať náhradu mzdy zamestnancovi. Dňa 16.2.2005 zamestnávateľ so žalobcom okamžite skončil pracovný pomer, na čo zamestnanec zamestnávateľovi dňa 10.3.2005 oznámil, že s okamžitým skončením svojho pracovného pomeru nesúhlasí, a trvá na ďalšom zamestnávaní. Od tohto okamžitého skončenia pracovného pomeru, vzhľadom na podanú žalobu o určenie jeho neplatnosti, sa právny vzťah strán spravoval ust. § 77 a nasl. Zákonníka práce. Odo dňa oznámenia žalobcu žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní, mal potom žalobca nárok na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce v sume jeho priemerného zárobku, a to až do právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru rozsudkom č. k. 28C/24/2005-123 zo dňa 2.10.2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/80/2008-159 zo dňa 8.9.2008, ktoré nadobudli právoplatnosť dňom 17.10.2008. Od právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/80/2008-159 zo dňa 8.9.2008, t. j. odo dňa 17.10.2008, kedy bola odstránená spornosť medzi stranami ohľadom platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, bol potom zamestnávateľ povinný zamestnancovi pridelovať prácu podľa pracovnej zmluvy, a ak tak neurobil, na pracovnoprávny vzťah účastníkov sa znova použije ustanovenie § 142 ods. 3 Zákonníka práce. Ako teda vyplýva z uvedeného, na obdobie od 20.12.2004 do 9.3.2005 (deň predchádzajúci dňu oznámenia žalobcu zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní) sa aplikuje ustanovenie § 142 ods. 3 Zákonníka práce, na obdobie od 10.3.2005 (deň oznámenia navrhovateľa, že trvá na ďalšom zamestnávaní) do 16.10.2008 (deň predchádzajúci právoplatnosti rozsudku o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru) sa aplikuje ustanovenie § 79 Zákonníka práce a na obdobie od 17.10.2008 (právoplatnosť rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/80/2008-159 zo dňa 8.9.2008) do 31.12.2014 (skončenie pracovného pomeru) sa znova aplikuje § 142 ods. 3 Zákonníka práce.

7. Pokiaľ ide o výšku náhrady mzdy súd prvej inštancie určil priemerný zárobok žalobcu vo vzťahu k trom obdobiam, t. j. I. od 20.12.2004 (právoplatnosť rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.9.2004 č. k. 11 Co 283/03-199) do 9.3.2005 (deň predchádzajúci dňu, kedy žalobcovi zamestnávateľovi oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní), II. od 10.3.2005 (kedy zamestnanec zamestnávateľovi oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní po neplatnom okamžitom skončení pracovného pomeru) do 16.8.2008 (deň predchádzajúci právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/80/2008-159 zo dňa 8.9.2008) a III. od 17.8.2008 (právoplatnosť rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/80/2008-159) do 31.12.2014 (skončenie pracovného pomeru dohodou). Priemerný zárobok žalobcu tak súd zisťoval k 20.12.2004, k 10.3.2005 a k 17.8.2008.

8. Pretože žalovaný podal v konaní návrh na zníženie náhrady mzdy za čas presahujúci deväť mesiacov, súd prvej inštancie sa zaoberal otázkou, či v danom prípade sú splnené podmienky pre takýto postup. V danom prípade mal žalobca po neplatnom skončení pracovného pomeru výpoveďou z 3.9.1998 stabilné zamestnanie na Úrade civilnej ochrany v Bratislave, bol zamestnaný na pozíciách, kde bola využívaná jeho kvalifikácia a dosahoval tarifný plat v zmysle zákona. Neskôr mu tiež vznikol nárok na invalidný dôchodok. Prejavil teda dostatočnú snahu nájsť si zamestnanie a súd má za to, že jeho platové ohodnotenie, zodpovedalo schopnostiam a možnostiam žalobcu. Podľa súdu v danom prípade však bol dôvod, aby súd v období od 10.3.2005 do 16.10.2008 znížil požadovanú náhradu mzdy, a to predovšetkým z dôvodu, že priznanie plnej náhrady mzdy žalobcovi, by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Výkon práva uplatniť si náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru spôsobom vyplývajúcim priamo zo zákona, pri rešpektovaní zákonom predpokladaného postupu formulovaného v ust. § 79 Zákonníka práce, nemôže v žiadnom prípade byť zneužitím práva. Avšak na druhej strane, kedy nad priznanú náhradu mzdy za deväť mesiacov, nastupuje už len jej sociálna funkcia, je potrebné uzavrieť, že vzhľadom na celkovú výšku priznanej náhrady mzdy za celkové obdobie od 20.12.2004 do 31.12.2014, vyplývajúcu z výroku tohto rozsudku, táto vzhľadom na skutočnosť, že žalobca od 1.8.1999 pre zamestnávateľa absolútne žiadnu prácu nevykonával a nemal dohodnutý ani druh práce, táto celkom priznaná náhrada mzdy (tiež s náhradou mzdy priznanou za obdobie od 3.9.1998 do 19.12.2004 v konaní sp. zn. 16C/124/2011 v sume 25.901,96 Eur s príslušenstvom) predstavuje pre žalobcu jednak dostatočnú satisfakciu ako aj sociálnu ochranu a zároveň je dostatočnou sankciou pre žalovaného za postup, ktorý zvolil pri skončení pracovného pomeru so žalobcom. Náhrada mzdy za obdobie od 10.3.2005 do 16.10.2008 v celom rozsahu, bez jej zníženia nad rozsah deväť mesiacov, by už sociálnu funkciu prestala plniť. Žalobcovi sú tiež priznané úroky z omeškania z priznanej náhrady mzdy. Súd považuje za potrebné zdôrazniť, že účelom a zmyslom inštitútu náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru, je v súlade s jej satisfakčnou, sankčnou a sociálnou funkciou určiť sumu, ktorá ako celok bude uvedené funkcie naplňovať. Hoci je pravda, že náhradu mzdy a úrok z

omeškania je možné do istej miery vnímať oddelene, pretože úrok z omeškania je majetkovou sankciou za omeškanie zamestnávateľa, v konečnom dôsledku oba predstavujú pre zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, peňažné zadostučinenie vo svojom celku. Úlohou súdu pri určení výšky plnenia zamestnávateľa zamestnancovi v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru je zohľadniť všetky okolnosti prípadu a na základe nich určiť sumu, ktorej zaplatenie uloží zamestnávateľovi. V danom prípade má súd za to, že vzhľadom na celkovú priznanú náhradu mzdy žalobcovi, je tu dôvod postupom podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom k 16.2.2005, žalobcovi náhradu mzdy nad deväť mesiacov za obdobie od 10.3.2005 do 16.10.2008 znížiť, pretože je takto splnená satisfakčná, sociálna i sankčná povaha náhrady mzdy a priznanie náhrady mzdy za obdobie od 10.3.2005 do 16.10.1998 v celom rozsahu, by bolo v rozpore s dobrými mravmi.

9. Keďže potom, čo nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.9.2004 č. k. 11 Co 283/03-199, o neplatnosti výpovede zo dňa 3.9.1998, t. j. odo dňa 20.12.2004, zamestnávateľ nezačal žalobcovi prideľovať prácu, žalobca má od 20.12.2004 nárok na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce, a to až do 9.3.2005, t. j. do dňa predchádzajúceho doručeniu oznámenia žalobcu zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní po okamžitom skončení pracovného pomeru dňa 16.2.2005, a to nárok na náhradu mzdy bez obmedzenia, t. j. bez možnosti súdu moderovať túto náhradu mzdy postupom podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktoré ustanovenie na toto obdobie vzhľadom na vyššie uvedené závery nemožno aplikovať. Rovnako súd nemal za to, že skutočnosť, že žalobca bol v danom období zamestnancom Úradu civilnej ochrany, by zakladala prekážku v práci na jeho strane, pretože predovšetkým porušením povinností zamestnávateľa boli prekážky v práci na jeho strane, zamestnanec sa zamestnal, nakoľko mu jeho pôvodný zamestnávateľ žiadnu prácu neprideľoval. K 20.12.2004 bol pravdepodobný hrubý zárobok žalobcu vo výške 1.285,13 Eur. Náhrada mzdy žalobcu za obdobie od 20.12.2004 do 9.3.2005 sa vypočíta ako pomerná časť za obdobie 20.12.2004 do 31.12.2004, teda za 10 pracovných dní, keď mesiac december 2004 mal celkom 23 pracovných dní, t. j. pravdepodobný denný hrubý príjem žalobcu bol : 1.285,13 Eur : 23 pracovných dní mesiaca december 2004 = 55,88 Eur; 55,88 Eur x pomerná časť 10 pracovných dní = 558,80 Eur. Za január a február r. 2005 náhrada mzdy žalobcu predstavuje 2 x 1.285,13 Eur = 2.570,26 Eur. Za obdobie 1.3.2005 - 9.3.2005, t. j. sedem pracovných dní, keď mesiac marec 2005 mal 23 pracovných dní, náhrada mzdy žalobcu predstavovala 1.285,13 Eur : 23 pracovných dní x 7 pracovných dní = 391,13 Eur. Celkom tak náhrada mzdy žalobcu za obdobie od 20.12.2004 do 9.3.2005 predstavuje 558,80 Eur + 2.570,26 Eur + 391,13 Eur = 3.520,19 Eur.

10. Vzhľadom na celkovú náhradu mzdy, ktorú súd žalobcovi priznal, bolo v danom prípade dôvodným, za obdobie od 10.3.2005 do 16.10.2008 náhradu mzdy žalobcovi pre rozpor s dobrými mravmi nad deväť mesiacov znížiť. Pre účely zjednodušenia výpočtu náhrady mzdy, súd žalobcovi priznal pomernú časť náhrady mzdy za mesiac marec r. 2005 a za nasledujúcich deväť mesiacov, čím je jednoznačne splnená sociálna sankčná i satisfakčná funkcia náhrady mzdy za toto obdobie. Nad tento rozsah súd žalobcovi ďalšiu náhradu mzdy do 16.10.2008 nepriznal. K 10.3.2005 bol pravdepodobný hrubý zárobok žalobcu vo výške 1.285,13 Eur. Náhrada mzdy žalobcu za obdobie od 10.3.2005 do 31.3.2005 sa vypočíta ako pomerná časť za 16 pracovných dní, keď mesiac marec 2005 mal celkom 23 pracovných dní, t. j.: 1.285,13 Eur : 23 pracovných dní mesiaca marec 2005 x pomerná časť 16 pracovných dní = 894 Eur. Pravdepodobný hrubý zárobok vo výške 1.285,13 Eur mal žalobca až do júna 2005, t. j. za apríl až jún 2005 (za 3 mesiace) predstavuje náhrada mzdy 3 x 1.285,13 Eur = 3.855,39 Eur. Od 1.7.2005 bol pravdepodobný hrubý zárobok žalobcu vo výške 1.349,39 Eur, t. j. za obdobie ďalších šiestich mesiacov od júla 2005 do decembra 2005, náhrada mzdy predstavuje sumu 6 x 1.349,39 Eur = 8.096,34 Eur. Spolu tak náhrada mzdy za obdobie od 10.3.2005 do 31.12.2005 predstavuje sumu 894 Eur + 3.855,39 Eur + 8.096,34 Eur = 12.845,73 Eur.

11. Pretože po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 8.9.2008 č. k. 23Co/80/2008-159, dňom 17.10.2008, zamestnávateľ znova porušoval svoje povinnosti a nezačal žalobcovi prideľovať prácu, žalobca má od 17.10.2008 do doby skončenia pracovného pomeru dohodou 31.12.2014 nárok na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce bez obmedzenia, t. j. bez možnosti súdu moderovať túto náhradu mzdy postupom podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktoré ustanovenie na toto obdobie vzhľadom na vyššie uvedené závery nemožno aplikovať. K 17.10.2008 bol pravdepodobný hrubý zárobok žalobcu vo výške 1.591,40 Eur. Náhrada mzdy navrhovateľa za obdobie od 17.10.2008 do 31.10.2008 za 11 pracovných dní, sa vypočíta ako: 1.591,40 : 23 pracovných dní mesiaca október 2008 x pomerná časť 11 pracovných dní = 761,10 Eur. Pravdepodobný hrubý zárobok vo výške 1.591,40 Eur mal žalobca až do 31.12.2008, t. j. za obdobie november a december 2008

náhrada mzdy predstavuje $2 \times 1.591,40 \text{ Eur} = 3.182,80 \text{ Eur}$. Pravdepodobný hrubý zárobok žalobcu v období od 1.1.2009 do 31.12.2009 bol 1.702,80 Eur, teda náhrada mzdy predstavuje $12 \times 1.702,80 \text{ Eur} = 20.433,60 \text{ Eur}$. Pravdepodobný hrubý zárobok žalobcu v období od 1.1.2010 do 31.12.2013 bol 1.719,83 Eur, teda náhrada mzdy predstavuje $48 \times 1.719,83 \text{ Eur} = 82.551,84 \text{ Eur}$. Pravdepodobný hrubý zárobok žalobcu v období od 1.1.2014 do 31.12.2014 bol 1.735,83 Eur, teda náhrada mzdy predstavuje $12 \times 1.735,83 \text{ Eur} = 20.829,96 \text{ Eur}$. Celkom tak náhrada mzdy žalobcu za obdobie od 17.10.2008 do 31.12.2014 predstavuje: $761,10 \text{ Eur} + 3.182,80 \text{ Eur} + 20.433,60 \text{ Eur} + 82.551,84 \text{ Eur} + 20.829,96 \text{ Eur} = 127.759,30 \text{ Eur}$.

12. Celkom tak žalobcovi za celé obdobie od 20.12.2004 do 31.12.2014 bola priznaná náhrada mzdy v sume $3.520,19 \text{ Eur} + 12.845,73 \text{ Eur} + 127.759,30 \text{ Eur} = 144.125,22 \text{ Eur}$.

13. Povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, ako aj pri prekážkach v práci na strane zamestnávateľa vyplýva z ustanovení hmotného práva (§ 79 ods. 1 veta tretia a § 142 ods. 3 Zákonníka práce). Omeškanie zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy nastáva márnym uplynutím termínu splatnosti náhrady mzdy, ktorá náhrada mzdy je splatná vtedy, kedy je splatná mzda (viď. rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo 246/2010 a 1Cdo 116/2008), t. j. márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci (§ 129 ods. 1 Zákonníka práce), z čoho vyplýva, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. Keďže sa odporca s platením náhrady mzdy dostal do omeškania, súd žalobcovi priznal podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. v rozhodnom znení, aj úroky z omeškania, z jednotlivých priznaných mesačných náhrad mzdy, od nasledujúceho dňa po dni splatnosti jednotlivých náhrad mzdy, keď splatnosť výplaty mzdy v prípade navrhovateľa podľa zhodného tvrdenia účastníkov bola 10. dňa v mesiaci.

14. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP, podľa ktorého, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Žalobca sa domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy, pričom v priebehu konania podaniami upresňoval petit svojho návrhu, jednak v časti požadovanej istiny, ako aj v časti požadovaných úrokov z omeškania. Žalobca sa v podaní doručenom súdu dňa 27.6.2013 (č. l. 305 spisu) domáhal voči žalovanému zaplata náhrady mzdy za obdobie od 20.12.2004 - 30.6.2013 vrátane valorizácie a inflácie v sume 303.904,56 Eur s úrokom z omeškania a ďalšej náhrady mzdy za obdobie od 1.7.2013 až do skončenia pracovného pomeru spolu s úrokom z omeškania (ktorá ďalšia suma náhrady mzdy v tom čase nebola žalobcom presne vyčíslená). V priebehu konania už uplatňoval menej, svojou poslednou špecifikáciou žaloby požadoval náhradu mzdy za obdobie od 20.12.2004 do 31.12.2014 v celkovej sume 193.870,45 Eur spolu s úrokmi z omeškania. Vo zvyšku však svoj návrh postupom podľa § 96 OSP nevzal späť, preto v rozsahu tohto rozdielu súd žalobu žalobcu zamietol. Ak sa teda žalobca podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 16.2.2005 a zaplata náhrady mzdy za obdobie od 20.12.2004 - 30.6.2013 v sume 303.904,56 Eur s úrokom z omeškania (v tom čase vyčísleným na 206.894,41 Eur) a ďalšej náhrady mzdy za obdobie od 1.7.2013 do skončenia pracovného pomeru spolu s úrokom z omeškania vo výške presne nevyčíslenej spolu s úrokom z omeškania a vyhovené mu bolo v časti žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a v časti nároku na náhradu mzdy za celé obdobie od 20.12.2004 do 31.12.2014 vo výške 144.125,22 Eur s príslušenstvom, súd dospel k záveru, že je dôvodné aplikovať ust. § 142 ods. 2 O.s.p. a vzhľadom len na čiastočný úspech žalobcu rozhodnúť o náhrade trov konania tak, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca bol síce plne úspešný v časti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, avšak pokiaľ ide o jeho nárok na náhradu mzdy uplatnený v sume až 303.904,56 Eur + ďalšia presne nevyčíslená náhrada mzdy, úspech žalobcu predstavuje menej ako 47,42 % ($144.125,22 \text{ Eur} : 303.904,56 \text{ Eur} \times 100 = 47,02\%$), úspech žalovaného predstavuje 52,58 % ($100\% - 47,42\%$), v tejto časti konania tak bol prevažne úspešnejší žalovaný o 5,16 % ($52,58\% - 47,42\%$), plus žalovaný je úspešný ešte v časti sumy nevyčíslenej náhrady mzdy uplatnenej v podaní navrhovateľa zo dňa 30.6.2013 za obdobie od 1.7.2013 do skončenia pracovného pomeru, ktorú sumu v tomto podaní žalobca presne nevyčísľil a ktorú si ďalej uplatňoval nad sumu 303.904,56 Eur. Tiež je potrebné zohľadniť, že žalobca bol prevažne neúspešný v časti uplatňovaného príslušenstva - úrokov z omeškania. Porovnaním predmetov oboch uplatnených nárokov (neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy) a celkového výsledku konania, má súd má za to, že obaja účastníci boli v konaní čiastočne, približne rovnako úspešní, preto súd žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal.

15. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo veci samej v rozsahu nepriznanej sumy 49.745,23 Eur s príslušenstvom i v časti o náhrade trov konania podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca, ktorým žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že mu odvolací súd prizná náhradu mzdy vo výške 193.870,45 Eur (vrátane valorizácie) spolu s úrokmi z omeškania (podľa poslednej špecifikácie zo dňa 25.2.2016) a tak zrušiť časť výroku o zamietnutí zvyšku žaloby a súčasne mu prizná právo na náhradu trov prvoinštančného konania, prípadne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Argumentoval tým, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. v nadväznosti na § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p.), ďalej dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Poukázal na to, že súd prvej inštancie mu vyhovel iba čiastočne, t.j. nevyhovel v požadovanej výške istiny a nepriznal mu ani nárok na náhradu trov konania. Nesprávnosť výpočtu náhrady mzdy prvoinštančným súdom vidí predovšetkým v nesprávnom právnom posúdení pôvodu jeho nároku. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza, že v rámci posudzovaného obdobia (20.12.2004 - 31.12.2014) nastali dve právne skutočnosti a to okamžité skončenia pracovného pomeru zo dňa 16.2.2015 a právoplatné rozhodnutie súdu o neplatnosti tohto okamžitého skončenia pracovného pomeru. I keď nepopiera, že tieto uvedené dve právne skutočnosti nastali, podľa jeho názoru nemali právne následky s takým právnym dopadom, ako ich uvádza prvoinštančný súd. V tomto konaní si uplatnil nárok na náhradu mzdy od 20.12.2004 do 31.12.2014 na základe aplikácie § 142 ods. 3 Zákonníka práce (predtým skorší § 130 Zákonníka práce č. 65/1965 Zb.) z titulu neprideľovania mu práce, ktorého právnym základom je právoplatný rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.9.2014 č.k. 11Co 283/03-199, ktorým súd vyslovil neplatnosť výpovede zo dňa 3.9.1998, keď nárok na náhradu mzdy do 19.12.2014 je predmetom konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 16C/124/2001. Preto podľa jeho názoru je právne irelevantné, že v tomto období následne nastali uvádzané dve právne skutočnosti, keďže v danom prípade rozhodujúca právna skutočnosť zakladajúca prvotný právny nárok na náhradu mzdy z titulu neprideľovania práce mu vznikla už právoplatnosťou rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.9.2004 č.k. 11Co 283/03-199, ktorým súd vyslovil neplatnosť výpovede zo dňa 3.9.1998 a skutočnosť, že žalovaný od tohto dátumu mu neprideľoval prácu, čo potvrdil aj vo svojom odôvodnení napadnutého rozsudku prvoinštančný súd. Preto zásadne nesúhlasí s právnym názorom prvoinštančného súdu, že za obdobie spornosti platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru s ním od 10.3.2005 do 16.10.2008 - do právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 16.2.2005. Na toto obdobie je možné aplikovať ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého môže súd náhradu mzdy presahujúcu deväť mesiacov primerane znížiť, resp. vôbec nepriznať. Tiež nesúhlasí s tvrdením prvoinštančného súdu, že v danom prípade boli splnené podmienky na zníženie náhrady mzdy v období od 10.3.2015 do 16.10.2008 a to predovšetkým z dôvodu, že priznanie plnej náhrady by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Práve odôvodnenie nepriznania mu náhrady mzdy za celé uvedené obdobie považuje za rozpor s dobrými mravmi, keďže nemá oporu v zákone, pretože naopak je v rozpore s dobrými mravmi, že ani po viac ako 11 rokoch vedenia súdneho sporu s ním o náhradu mzdy nemá náhradu mzdy vyplatenú v požadovanom celom rozsahu, ako mu zákon priznáva. Ak sa tu súd odvoláva na plnenie sociálnej funkcie, tu treba uviesť, že nie jeho zavinením trvá tento súdny spor viac ako 11 rokov a preto nemôže mu byť na ujmu skutočnosť, že za celé toto obdobie výška náhrady mzdy narástla do takej výšky, že dnes súd konštatuje, že ide pre neho o dostatočnú satisfakciu ako aj sociálnu ochranu. Práve naopak bolo povinnosťou súdu zohľadniť, že sa dlhoročným vedením tohto súdneho sporu, ktoré sa odrazilo aj na jeho zdravotnom stave, musí domáhať svojho zákonom priznaného nároku a súd má práve povinnosť zohľadniť nezákonné konanie žalovaného. Navyše je názoru, že zníženie nároku za uvedené obdobie je právne irelevantné i z toho dôvodu, že mu vznikol nárok na náhradu mzdy už z titulu právoplatného rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co 283/03-199 zo dňa 21.9.2004 podľa § 130 zák. č. 65/1965 Z.z. z dôvodu neprideľovania mu práce a tento zákonný nárok súd nemal právo ani v tomto období znižovať. V tejto súvislosti namieta aj prvoinštančným súdom odôvodnenú aplikáciu Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z., keď s názorom prvoinštančného súdu sa nestotožňuje a tvrdí, že jeho pracovnoprávny vzťah so žalovaným vznikol na základe pracovnej zmluvy ešte v roku 1998 s posúdením, že výpoveď mu bola daná neplatne, čím potom došlo k nepretržitému pracovnému pomeru a to až do jeho skončenia 31.12.2014. Samotný zákonník práce v § 251 ods. 1 ustanovuje, že nároky, ktoré z nich vznikli a právne úkony urobené pred 1.4.2002 sa posudzujú podľa doterajších predpisov, t.j. podľa starého Zákonníka práce č. 65/1965 Zb. Podľa neho tak ide o nárok na náhradu

mzdy z pracovnoprávneho vzťahu, ktorý vznikol so žalovaným na základe menovacieho dekrétu vlády z 13.8.1996 ku dňu 15.8.1998 a v súlade s § 27 ods. 4 a § 65 ods. 1 zák. č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce a zanikol až 31.12.2014. Má preto za to, že na nárok na náhradu mzdy uplatnenom v tomto konaní sa vzťahujú a aplikujú ustanovenia zák. č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce. Súhlasí s priznaním valorizácie platu v danom období v percentuálnej podobe v zmysle súdom uvedených platných právnych predpisov, namieta však malé rozdiely v matematických prepočtoch valorizácie vykonaných prvoinštančným súdom v odôvodnení rozsudku z dôvodu, že podľa jeho názoru ide skôr o nesprávny matematický výpočet. Tiež súhlasí s určením úroku z omeškania súdom prvej inštancie spôsobom za každú jednotlivú mesačnú náhradu mzdy splatnú vždy 10. dňa nasledujúceho mesiaca s určením výšky úroku podľa platného Nariadenia vlády SR (§ 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. v rozhodnom znení). Odvolanie podáva i proti nepriznaniu mu trov konania, kde poukazuje na platnú judikatúru NS SR - uznesenie sp. zn. 6MCdo 19/2010 a tiež na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 23.5.2014 IV.ÚS 55/2014-37, z ktorého druhého označenia rozhodnutia v poradí vyplýva, že miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej; čím viac súd vyhovel žalobnému petitu, tým je väčšia miera úspechu žalobcu a naopak, čím je väčší rozsah, v ktorom súd žalobu zamietol, tým je väčšia miera úspechu žalovaného. V konaní namieta, že nebol dodržaný takto uvedený procesný postup, keď v priebehu konania z jeho strany došlo k viacerým spresneniam žalobného petitu, avšak prvoinštančný súd o nich nerozhodoval ako o zmene žaloby, pretože ani v jednom prípade nedošlo zo strany súdu k zastaveniu konania (z dôvodu čiastočného späťvzatia) a to ani sčasti. Namieta, že prvoinštančný súd potom, čo upresňoval návrhy v priebehu konania, uznesením nerozhodol o pripustení zmeny žalobného návrhu a to ani v jednom prípade, nerozhodol uznesením o zastavení konania. Povinnosťou prvoinštančného súdu potom bolo vychádzať pri posúdení miery jeho úspechu a neúspechu z poslednej úpravy jeho petitu, z čoho potom vyplýva, že v konaní bol celkovo úspešný a to percentuálne podľa popisu. V danom prípade potom došlo zo strany súdu k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci v odvolaní vytykaných a napádaných skutočností.

16. K doručenému odvolaniu žalobcu predložil žalovaný písomné vyjadrenie, v ktorom argumentoval tým, že súd vo svojom rozsudku správne postupoval v zmysle § 251 ods. 1 zák. č. 311/2001 Z.z., keďže riešil nárok - náhradu mzdy z titulu neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru t.j. neplatného právneho úkonu, ktorý nastal po 1.4.2002. Tento správny postup potvrdzuje aj právoplatný čiastočný rozsudok vydaný vo veci č.k. 28C/24/2005-123 zo dňa 2.10.2007, ktorým určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru pre porušenie pracovnej disciplíny dané žalobcovi dňa 16.2.2005 je neplatné. Konanie žalobcu je zištné a v rozpore s dobrými mravmi, čo je celkom zjavne z neprimeraných nárokov voči nemu v niekoľkokrát menených žalobných petitoch s domáhaním sa náhrady mzdy na základe aplikácie § 142 ods. 3 Zákonníka práce, ktorý je však lex generalis vo vzťahu k § 79 ods. 1 Zákonníka práce, v zmysle ktorého je zamestnávateľ povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, kým mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. To znamená, že zákonodarca pokryl celé obdobie od oznámenia zamestnanca, že trvá na ďalšom zamestnaní do právoplatného rozsudku súdu o priznaní náhrady mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru a ani súd nie je oprávnený deliť toto obdobie na úseky. Jediná časová dispozičná právomoc súdu je daná v § 79 ods. 2 Zákonníka práce.

17. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobca zaujal písomné stanovisko, v ktorom poukázal na to, že rozhodne namieta a rozporuje tvrdenie žalovaného vo svojom vyjadrení, že by bolo jeho konanie zištné a v rozpore s dobrými mravmi a jeho nároky sú neprimerané. Uvedené vyjadrenie žalovaný odvodzuje iba z toho, že on počas konania niekoľkokrát menil žalobný petít a domáhal sa uplatnenia § 142 Zákonníka práce. Súdu pritom zdôrazňuje, že je to práve žalovaný, ktorý od roku 1999 svojím konaním porušoval zákony a nerešpektoval právoplatné rozsudky Krajského súdu v Trnave, slovne síce uznal právoplatnosť rozsudkov Krajského súdu v Trnave, ale svojím konaním naďalej porušoval zákon a neplnil si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zákona a z týchto rozsudkov. Spresňovanie petitu v priebehu konania považuje za úplne legitímny postup, majúci riadnu oporu v zákone.

18. Proti preskúmanému rozsudku podal rovnako odvolanie i žalovaný, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd v napadnutej vyhovujúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s argumentáciou, podľa ktorej súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Poukazuje,

že nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru sú zvlášť upravené v § 77 až § 80 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce, ktorá úprava má povahu lex specialis a preto v zmysle princípu lex specialis de rogat lex generali vylučuje použitie všeobecných ustanovení o náhrade mzdy pri prekážkach v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 Zákonníka práce. Pre rozhodnutie súdu o priznaní nároku na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce je potrebné, aby otázka platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru bola vyriešená v konaní na základe žaloby podľa § 77 Zákonníka práce. Začiatok poskytovania náhrady je viazaný na oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnávateľ zamestnával, t.j. v tomto prípade od 10.2.2005. V zmysle § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorým sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. To znamená, že náhrada mzdy za 9 mesiacov podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce mala byť súdom priznaná od 10.3.2005 do 10.12.2005, súd však priznal žalobcovi náhradu do 31.12.2005. Súd priznal žalobcovi náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce za obdobia od 20.12.2004 do 9.3.2005 a od 17.10.2008 do 31.12.2014 v celkovej výške 131.279,49 Eur, pre iné prekážky na strane zamestnávateľa. Podľa čl. 2 tretia veta Zákonníka práce výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi. Súdom priznaná náhrada mzdy je celkom zjavne neprimeraná „zavineniu zamestnávateľa“. Prekážky pre pridelenie práce žalobcovi boli hlavne na jeho strane vzhľadom na neprimerané a nesplniteľné podmienky. Dohoda o skončení pracovného pomeru nebola možná, nakoľko žalobca mal finančné požiadavky, ktoré mu nebolo možné splniť. Napokon žalobca bol od 14.4.2004 do 31.10.2011 štátnym zamestnancom v služobnom úrade Ministerstva vnútra SR, za ústredného orgánu štátnej správy v rámci ktorého rozpočtu išli mzdové prostriedky na jeho mzdu a teraz by mu mala byť poskytnutá z toho istého rozpočtu náhrada mzdy. Táto duplicita použitia verejných financií je v rozpore s dobrými mravmi.

19. K doručenému odvolaniu žalovaného i žalobca predložil písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že k námietke nesprávneho určenia náhrady mzdy prvoinštančným súdom za 9 mesiacov podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, kedy mala byť náhrada mzdy priznaná od 10.3. do 10.12.2005, avšak priznaná bola až do 31.12.2005 uvádza, že náhrada mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce mu patrí od 10.3.2005 do 16.10.2008. Zamestnávateľ mu preto za celé toto obdobie ako aj do 31.12.2014, ktorý deň bol posledným dňom pracovného pomeru, mal povinnosť poskytovať mu mzdu. Pokiaľ odvolateľ namieta zjavnú neprimeranosť priznanej náhrady mzdy podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce za obdobie od 20.12.2004 do 9.3.2005 a od 17.10.2008 do 31.12.2004 k zavineniu zamestnávateľa, poukazuje na to, že zavinenie na nepridelení mu práce nesie jednoznačne žalovaný. Pokiaľ ide o namietajúcu duplicitu použitia verejných financií, ktorá má byť v rozpore s dobrými mravmi uvádza, že bol to práve zamestnávateľ, ktorý porušoval zákona a nerešpektoval právoplatné rozsudky, preto je to práve jeho postup a konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Každá rozpočtová organizácia, ktorú riadi Ministerstvo vnútra SR či sa jedná o samostatné právne subjekty, priamo riadené organizácie alebo organizačné zložky, vždy boli napojené na rozpočtovú kapitolu Ministerstva vnútra SR v zmysle Zákona o rozpočte na príslušné kalendárne roky a v zmysle rozpočtových pravidiel, preto ani v danom prípade nemôže prichádzať k žiadnej duplicite ako to tvrdí žalovaný. Oprávnenosť jeho nárokov je odvodená z predchádzajúcich rozhodnutí súdov o neplatnosti právnych úkonov (výpovede a okamžitého skončenia pracovného pomeru) a preto v tejto súvislosti na svoju obranu dáva do pozornosti súdu i ust. § 17 ods. 3 Zákonníka práce, podľa ktorého neplatnosť právneho úkonu nemôže byť zamestnancovi na ujmu, ak neplatnosť nespôsobil sám.

20. K stanovisku žalobcu k odvolaniu žalovaný písomne oznámil, že žalobca používa dva rôzne Zákonníky práce, pričom k neplatnému okamžitému skončeniu pracovného pomeru t.j. neplatnému právnomu úkonu došlo po 1.4.2002. Aplikácia zák. č. 311/2001 Z.z. bola ustálená podľa pojednávania na prvoinštančnom súde, pričom náhrada mzdy za 9 mesiacov je pre žalobcu výhodnejšia. Sám si potom nie je vedomý zavádzajúcich a nepravdivých tvrdení. Jeho konanie nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko ako orgán štátnej správy môže konať iba a na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a teda nemohol splniť neprimerané požiadavky žalobcu nad rámec zák. č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov a bol viazaný rozhodnutím súdu.

21. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 v čase podania odvolania účinného zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku - ďalej OSP, aktuálne

§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranami, v neprospech ktorých bolo rozhodnutie vydané (§ 201 OSP, akt. § 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 201 a 202 OSP, akt. § 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP, akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), d) a f) OSP, ktoré má ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniam nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

22. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na rozsah a odvolacie dôvody uplatnené stranami bolo posúdiť iba tú časť rozsudku, ktorou bolo žalobe vyhovie a v zamietajúcom výroku v tej jeho časti, v ktorej nebola žalobcovi priznaná náhrada mzdy do výšky 193.870,45 Eur so špecifikovaným príslušenstvom (žalobou žalobca žiadal priznať sumu 303.904,56 Eur s príslušenstvom, napadnutým rozsudkom mu bola priznaná mu suma 144.125,22 Eur s príslušenstvom, odvolaním ale žiadal priznať celkovo sumu 193.870,45 Eur s príslušenstvom). Dôvodom odvolania žalobcu bolo to, že súd pri rozhodovaní o jeho nároku na náhradu mzdy neaplikoval na celé rozhodné obdobie výlučne len § 142 ods. 3 Zákonníka práce, resp. pôvodný § 130 zák. č. 65/1965 - „starý“ Zákonník práce (tu potom ktorý? - poznámka odvolacieho súdu) a použil na vec pri posudzovaní jeho nároku na náhradu mzdy z pracovnoprávneho vzťahu, ktorý vznikol ku dňu 15.8.1998 a zanikol až 31.12.2014 „nový“ Zákonník práce zák. č. 311/2001 Z.z. v rozpore so znením jeho § 251 ods. 1, tu potom bez možnosti použitia súdom aplikovaného § 79 ods. 2 „nového“ Zákonníka práce a tým čiastočného mu krátenia nároku na náhradu mzdy za špecifikované obdobie (od 10.3.2005 do 16.10.2008), navyše ak sa tak i stalo, tu potom bez splnenia zákonných podmienok. Žalobca namietal i malé matematické rozdiely v prepočtoch valorizácie pri ustálení sumy náhrady mzdy. Dôvodom odvolania žalovaného bolo zase podľa neho nesprávne použitie § 142 Zákonníka práce zák. č. 311/2001 Z.z., keď na daný nárok ako taký sa viaže jeho špeciálna úprava obsiahnutá v § 79, čím potom žalobcovi patrí náhrada mzdy výhradne len za obdobie od 10.3.2005 do 10.12.2005 (od oznámenia žalobcu, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával do uplynutia deviatich mesiacov, nad ktoré obdobie zákon umožňuje náhradu mzdy nepriznať), ako i zdôraznenie toho, že súdom priznaná náhrada mzdy je navyše zjavne neprímeraná jeho zavineniu ako zamestnávateľa, tiež s duplicitou použitia verejných prostriedkov na mzdu pre žalobcu ako zamestnanca v služobnom úrade Ministerstva vnútra SR za obdobie od 14.4.2004 do 31.10.2011 a teraz ešte na náhradu mzdy, čo vníma ako rozpor s dobrými mravmi.

23. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, keď prvoinštančný súd vykonal dokazovanie v potrebnom a dostupnom rozsahu, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel i k správnym skutkovým záverom a pretože odvolací súd zdieľa i právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia v napadnutých častiach vo veci samej, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne, presvedčivé a vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvej inštancie v týchto napadnutých častiach. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty strán nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľom. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal so všetkou relevantnou argumentáciou strán predostretou v spore, včítane argumentácie odvolateľov, ktorých odvolacie námietky v podstatnej časti nereflektujú argumentáciu odôvodňujúcu rozhodnutie o žalobe použitú prvoinštančným súdom, odvolací súd už ani nemá čo podstatné k odôvodneniu prvoinštančného rozsudku uviesť.

24. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutých častiach preto stručne dodáva už iba nasledovné:

25. Pri nepravnej retroaktivite právna norma nezasahuje do minulosti, príslušné práva a povinnosti, ktoré subjekty nadobudli na základe konkrétnych právnych skutočností, zostávajú týmto subjektom priznané, avšak môže dôjsť k ich zmene novou právnou úpravou. Ide o stav, v ktorom nová právna úprava nevytvára žiadne právne účinky smerujúce pred deň nadobudnutia účinnosti, avšak kvalifikuje tie právne úkony, ku ktorým došlo ešte pred nadobudnutím jej účinnosti, v dôsledku čoho môže dôjsť k zmene alebo zrušeniu tých právnych účinkov, ktoré boli predtým späté s ich uzavretím (nález ÚS SR PL.ÚS 38/99). O nepravú retroaktivitu ide aj v prípade, ak zákon uzná skutkové podstaty alebo právne skutočnosti, ktoré vznikli počas účinnosti skoršieho zákona, súčasne však prináša určité zmeny právnych následkov, ktoré s nimi súvisia, pokiaľ tieto právne následky v čase nadobudnutia účinnosti tohto nového zákona ešte nenastali (nález ÚS SR PL.ÚS 3/00). To znamená, že podľa skoršej právnej normy sa bude určovať vznik a platnosť právnych úkonov, právneho správania a právnych skutočností a podľa normy účinnej v dobe, keď sa o týchto vzťahoch rozhoduje, sa bude určovať obsah právnych vzťahov (Gerloch A. Teorie práva). Nepravá retroaktivita, teda spätným pôsobením nie je, avšak určitým spôsobom pre budúcnosť ex nunc modifikuje právne vzťahy už založené. Za nepravú retroaktivitu sa pokladá také konanie zákonodarcu, pri ktorom v novom právnom predpise uzná právne skutočnosti, ktoré vznikli počas platnosti skoršieho zákona, no zároveň prinesie určité zmeny práv (alebo povinností), ktoré vznikli na základe týchto právnych skutočností alebo na ich základe zavedie aj nové práva a povinnosti... Nepravá retroaktivita teda nepripúšťa, aby neskoršia norma neuznala právne skutočnosti, na základe došlo k vzniku určitých právnych vzťahov podľa predchádzajúcej normy, no jednoznačne pripúšťa zmeny tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy (NS SR sp. zn. 5Szd/1/2010).

26. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, ak použil na vec „nový“ Zákonník práce zák. č. 311/2001 Z.z., tu vychádzajúc zo základnej intertemporálnej zásady súkromného práva podľa uvedeného vyššie, vyjadrenej v § 251 ods. 1 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce. V zmysle zákonného vyjadrenia obsiahnutého v § 251 ods. 1 zák. č. 311/2001 Z.z. teda platí, že tento zákon sa vzťahuje i na pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. aprílom 2002, len jeho vznik a nároky z neho vzniknuté pred jeho účinnosťou (pred 1. aprílom 2002) treba posudzovať podľa doterajších predpisov (nepravá retroaktivita). V danom prípade súd prvej inštancie preto správne uzavrel, že žalovaný po právoplatnom rozhodnutí súdu o neplatnosti výpovede zo dňa 3.9.1998, ktorú dal žalobcovi, t.j. od 20.12.2004 bol povinný prideľovať žalobcovi prácu, pričom ich vzájomný vzťah sa od tohto okamžiku začal znovu spravovať pracovnou zmluvou a podľa intertemporálneho pravidla ustanoveniami Zákonníka práce zák. č. 311/2001 Z.z. a ustanoveniami Zákona o výkone práce vo verejnom záujme zák. č. 552/2003 Z.z. To potom platí i pre posudzovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 16.2.2005, ktorého určenie neplatnosti bolo tiež predmetom tohto konania a bolo posudzované podľa právnej normy platnej a účinnej v čase jeho uskutočnenia, ako i pre posudzovanie nárokov z jeho neplatného skončenia a nie je možné naň neprihliadať a tváriť sa, že tento úkon a právne následky s ním súvisiace vôbec neexistujú vo vzťahu k uplatnenej náhrady mzdy, ako na vec nesprávne nahliada žalobca a keďže k nemu došlo za účinnosti zák. č. 311/2001 Z.z., teda za účinnosti „nového“ Zákonníka práce, obsah právnych vzťahov, ktoré z tohto neplatného právneho úkonu do budúcnosti vznikli sa tiež budú posudzovať (ako k tomu správne pristúpil i súd prvej inštancie) podľa tohto zákona, teda podľa normy účinnej v dobe, keď sa o týchto vzťahoch rozhoduje. Žalobcovi tak po zneplatnení okamžitého skončenia pracovného pomeru vznikol nárok na náhradu mzdy z tohto neplatného právneho úkonu podľa „nového“ Zákonníka práce a nie z neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou, podľa zákona „starého“.

27. Správnym bol i ten záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého od právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/80/2008-159 zo dňa 8.9.2008 vydaného v predmetnej právnej veci, t. j. odo dňa 17.10.2008, kedy bola odstránená spornosť medzi stranami ohľadom platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, bol potom zamestnávateľ povinný zamestnancovi prideľovať prácu podľa pracovnej zmluvy, a ak tak neurobil, na pracovnoprávny vzťah účastníkov sa znova použije ustanovenie § 142 ods. 3 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce. Takýto záver napriek nesúhlasu žalovaného je podporený judikatúrou Najvyššieho súdu SR, na ktorú súd prvej inštancie poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku.

28. Pokiaľ ide o posúdenie splnenia zákonných podmienok na zníženie požadovanej náhrady mzdy za obdobie od 10.3.2005 do 16.10.2008, s odkazom na § 79 ods. 2 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení účinnom k 16.2.2005, tu i vzhľadom na odvoláciu argumentáciu oboch strán sporu súd prvej inštancie opierajúc sa o presvedčivú argumentáciu, na ktorej nie je dôvod nič meniť, tento súd správne

uzavrel, že takéto zníženie náhrady mzdy je primeraným daným okolnostiam prípadu a zodpovedajúcim spravodlivému vyriešeniu veci.

29. Obstať tiež nemohla ani námietka žalobcu ohľadne malých rozdielov v matematických prepočtoch valorizácie pri ustálení výšky náhrady mzdy odôvodňovaných nesprávnym matematickým výpočtom súdom prvej inštancie, keďže odvolateľ nesprávnosť výpočtu bližšie nekonkretizoval a odvolací súd túto tvrdenú nesprávnosť, resp. vadnosť výpočtu podľa takejto všeobecnej, bližšie nekonkretizovanej námietke nezistil.

30. Odvolacia námietka žalovaného bola založená na nesprávnom ustálení koncu rozhodného obdobia pre priznanie krátenej náhrady mzdy žalobcovi na 9 mesiacov podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce a na duplicitě použitia verejných financií ako rozpor s dobrými mravmi, keďže žalobca bol od 14.4.2004 do 31.10.2011 štátnym zamestnancom v jeho služobnom úrade, z ktorého jeho rozpočtu išli mzdové prostriedky na jeho mzdu a teraz by mu mala byť poskytnutá z toho istého rozpočtu i priznaná náhrada mzdy napadnutým rozsudkom.

31. K prvej námietke odvolací súd uvádza, že je výlučne v kompetencii súdu rozhodnúť o možnom znížení požadovanej náhrady mzdy za obdobie od 10.3.2005 do 16.10.2008, rešpektujúc znenie ust. § 79 ods. 2 Zákonník práce účinné k 16.2.2005, teda na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci deväť mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať. Z uvedené je potom zrejmé, že povinnosťou súdu je pri tomto rozhodovaní dodržať zákonnú dolnú hranicu deviatich mesiacov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku pritom nevyplýva (ako sa mylne odvolateľ domnieva), že súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárokovateľnou je tu náhrada mzdy výlučne len za deväť mesiacov, ale priznanú zníženú náhradu ohraničil obdobím od 10.3.2005 do 31.12.2005, v čom je pokrytá zákonná minimálna náhrada (deväť mesiacov), pričom odvolací súd sa s rozsahom priznanej zníženej náhrady mzdy podľa určenia súdom prvej inštancie stotožňuje.

32. K namietanej duplicitě použitia verejných financií žalovaným ako rozpor s dobrými mravmi odvolací súd uvádza, že i prostriedky právnych predchodcov boli štátnymi prostriedkami bez ohľadu na to z akého rezortu sú čerpané, preto tu o duplicitě nemožno hovoriť.

33. Žalobca podal odvolanie tiež proti rozhodnutiu o náhrade trov prvoinštančného konania. Odvolanie proti nepriznaniu náhrady trov žiadnemu z účastníkov (teraz strán sporu) odôvodnil s poukazom na vtedy platný a účinný § 142 ods. 2 OSP tým, že súd mal o náhrade trov konania rozhodnúť podľa pomeru úspechu v spore, pričom on mal úspech v rozsahu 74,34 % a neúspech v rozsahu 25,66 %, vychádzajúc pritom z uplatnenej istiny 193.870,45 Eur a priznanej mu sume 144.125,22 eur. Žalobca sa ale žalobou domáhal zaplatenia istiny pôvodne 303.904,56 Eur s príslušenstvom - úrokom z omeškania. V priebehu konania už uplatňoval menej, naposledy pred vydaním napadnutého rozsudku to bolo 193.870,45 Eur s príslušenstvom. Vo zvyšku ale svoju žalobu nevzal späť podľa vtedy platného a účinného § 96 OSP (napriek zastúpeniu advokátom), konanie preto nebolo v tomto rozsahu čiastočne zastavené. Túto časť žalobného nároku v rámci druhej výrokovej vety potom súd zamietol, pričom odvolanie voči tejto časti zamietnutia podané nebolo.

34. O náhrade trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offo podľa § 255 ods. 2 CSP a vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo vychádzajúc pritom z ustálenia rovnakého úspechu strán v tomto odvolacom konaní, keďže ani jedna zo strán sporu so svojim odvolaním neuspela a takýto pohľad na vec sa odvolaciemu súdu javí tiež ako spravodlivý aplikujúc tak princíp všeobecnej spravodlivosti, ktorý vyplýva zo základných princípov Civilného sporového poriadku.

35. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).